

1 Korintiërs 13

In het vorige hoofdstuk heeft Paulus uitgelegd dat de gemeente een lichaam is met verschillende lichaamsdelen. Lichaamsdelen die elkaar niet kunnen missen. Ze vullen elkaar aan. Zo is de gemeente bedoelt. Verschillende mensen, verschillende gaven en talenten die ingezet mogen worden ten behoeve van het geheel. Nu zijn er in de gemeente van Korinthe die bepaalde gaven zijn gaan overwaarderen. Mensen met de meer extatische gaven zijn de superchristenen. Paulus maakt daar korte metten mee. In het 13^e hoofdstuk gaat Paulus verder met z'n betoog. Hoe mooi de gaven van de Geest ook zijn, gaven kun je heel fout gebruiken. Je kunt je eigen eer ermee zoeken. Je kunt jaloers zijn op de gaven van anderen. Al die gaven verliezen hun waarde als er geen liefde is. Als de liefde er niet is, dan is het niets!

Hier wordt het bekende Griekse woord agapè gebruikt. Een woord dat meestal gebruikt wordt voor de liefde van God. En als het niet om de liefde van God gaat maar om menselijke liefde, dan heeft het altijd de betekenis van gevende, opofferende liefde.

Als we het hebben over deze eeuwig blijvende Agapè liefde, dan zou je Jezus - hoe kan het ook anders - de Agapè liefde in eigen Persoon kunnen noemen. Alles wat over liefde gezegd wordt in dit gedeelte is ook op Hem van toepassing.

De liefde is geduldig, Jezus is geduldig,

De liefde is vriendelijk, Jezus is vriendelijk,

De liefde is niet jaloers, Jezus is niet jaloers,

De liefde pronkt niet, Jezus pronkt niet,

De liefde doet niet gewichtig, Jezus doet niet gewichtig,

De liefde handelt niet ongepast, Jezus handelt niet ongepast,

De liefde zoekt niet haar eigenbelang, Jezus zoekt niet zijn eigen belang.

Vooraf dat laatste, Jezus zocht nooit Zijn eigen belang. In een andere brief, de brief aan de gemeente van Filippi, roept Paulus zijn lezers op om Jezus daarin te volgen. Want het aller wonderlijkste van de Bijbelse Boodschap is wel dat Jezus, die God zelf is, bereid was om zichzelf helemaal te geven voor ons mensen. Dat begon al helemaal in het begin. Hij kroop in onze huid. Het idee alleen al, dat de Schepper van hemel en aarde bereid was Zijn hemelse heerlijkheid op te geven en hier op aarde geboren te worden, in een eenvoudig gezinnetje, zoon van een Joodse timmerman. Met Kerst gaan we die geboorte van Jezus weer vieren. Jezus vernederde zich en

eigenlijk werd zijn hele leven getypeerd door vernedering en afwijzing. Uiteindelijk zal het uitlopen op de kruisdood. En daar koos Hij voor. Hij gaf Zichzelf helemaal weg, om het beste voor ons te bewerkstelligen, onze redding. Hij gaf Zich om voor ons de entree te betalen voor die nieuwe wereld die komt. Hij is Gods manier om de barrière tussen God en mens te effenen.

En wat was Zijn motief? Liefde! Zichzelf opofferende Agapè-liefde.

Paulus heeft het trouwens niet alleen over liefde. Hij heeft het ook over geloof en hoop. Maar de grootste, de belangrijkste is toch maar de liefde. Hoe kan hij dat nu zeggen? In de kerk en in de bijbel draait toch alles zo'n beetje om geloof. En nu zegt Paulus dat liefde belangrijker is dan geloof.

Ik denk dat Paulus hier wil benadrukken dat de liefde de grootste is van de drie omdat de liefde nooit voorbij gaat.

Laten we eerst eens kijken wat we met geloof, hoop en liefde bedoelen.

Eerst wil ik het woordje 'geloof' onder de loep nemen. Als we in ons dagelijkse taalgebruik het woordje 'geloof' gebruiken, dan hebben we het meestal over iets dat we niet zeker weten. Zoals u misschien weet ben ik een voetballiefhebber. Als ik zeg dat Feyenoord het komende weekend met dikke cijfers gaat winnen van FC Utrecht, dan moeten we nog maar zien of het ook echt gaat gebeuren. Je kunt er wel van overtuigd zijn, maar je geloof kan ook gebaseerd zijn op onwetendheid, je hebt geen verstand van voetbal, of op wishfull thinking, tegen beter in hopen op iets wat niet-realistisch is. Als ik er maar heel erg in geloof dan gebeurt het misschien. Dan krijgt geloof ongeveer de betekenis van positief denken. Maar als de bijbel het over geloven heeft dan wordt het geloof omschreven als *het bewijs van de dingen die je niet ziet (Hebr. 11:1)*. En op dat bewijs stel je dan je vertrouwen. Geloof is niet onzeker, maar zeker! We mogen zeker zijn dat Jezus Christus geleefd heeft op deze aarde, en dat Jezus stierf aan het kruis, is opgestaan uit de dood, we mogen er ook zeker van zijn dat dankzij Jezus' kruisdood en dankzij Jezus' opstanding uit de dood er geen belemmeringen meer zijn om met God in relatie te leven. Bijbels geloof is dat je daar op vertrouwt. Maar toch is geloven van voorbijgaande aard. Als geloof het bewijs is van de dingen die je niet ziet, dan gaat geloof voorbij op het moment dat je wel ziet. Met andere woorden, als wij oog in oog met Jezus staan dan is ons geloven veranderd in zien. In die zin klopt de uitspraak 'eerst zien en dan geloven' ook niet.

Op het moment dat je ziet valt er namelijk niets meer te geloven. Geloven doe je voordat je ziet.

Eigenlijk lijken de woorden 'geloof' en 'hoop' wel een beetje op elkaar. Als je ergens op hoopt, dan weet je nog niet zeker of je wens vervuld wordt. Maar bij Bijbelse hoop is dat anders. Bijbelse hoop is geen onzekerheid, maar een zekerheid. Vandaar ook dat een anker het teken is van hoop. Een anker biedt houvast, stevigheid, behoedt een schip voor afdrijven. Je anker is je zekerheid.

Bijbelse hoop is verankerd in de overtuiging dat God in de toekomst alles wat nu nog krom is recht gaat zetten. Alles in deze wereld dat aangetast is door kwaad, onrecht, geweld, ziekte, dood zal een keer verdwijnen. Christenen hopen op een nieuwe aarde onder een nieuwe hemel, waar geen verdriet meer zal zijn, geen ziekte, geen dood, omdat zij er vast van overtuigd zijn dat God zijn beloften gaat waarmaken. Die hoop is vast en zeker, niet iets dat misschien gebeurt. Maar op het moment dat deze nieuwe aarde werkelijkheid is geworden, is onze hoop geen hoop meer. Dan is onze hoop vervuld. Zo zie je dat zowel ons geloof als onze hoop in vervulling zullen gaan en dus voorbij gaan. Dan is geloof geen geloof meer, en dan is hoop geen hoop meer.

Maar hoe zit het dan met onze liefde. Daar is het 8^e vers heel duidelijk in. *De liefde zal nooit vergaan!* En dat is op zich ook wel logisch. Net zoals wij ons geloof en hoop richten op Jezus, geldt dat ook voor onze liefde. Iemand die christen is houdt van de Here Jezus. We zien Jezus nog niet, maar we geloven dat alles wat over Hem in de Bijbel staat waar is, en we geloven ook dat we Hem eens zullen zien. Maar op het moment dat we Hem zien gaat onze liefde voor Hem niet voorbij! Als we oog in oog met Hem staan is er niets meer te geloven en op te hopen maar we zullen wel meer van Hem houden dan ooit. En die liefde zal blijven tot in eeuwigheid! In de kerk zingen we wel eens het lied 'Mijn Jezus ik houd van U'. Ik heb wel eens moeite om dat 'maar nooit zoveel als nu' te zingen. Behalve in het laatste couplet. Want de laatste regels van dat couplet zijn: *Als ik in Uw glorie, Uw heerlijkheid kom. Dan buig ik mij voor U in Uw heiligdom. Gekroond met Uw heerlijkheid zal ik zingen voor U. 'k Heb van U gehouden, maar nooit zoveel als nu!* Juist dan, als we Jezus zien, zullen we meer van Hem houden als we ooit hebben gedaan. Daarom is onze liefde meer dan ons geloof en meer dan onze hoop. De liefde vergaat nooit!

AMEN